

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej

Tečaj Li.

V Ljubljani, 5. avgusta 1898.

List 31.

Anton Bonaventura,

po Božji in apostolskega sedeža milosti
škof ljubljanski

*vsem vernikom svoje škofije mir in milost od Boga Očeta
in Gospoda našega Jezusa Kristusa!*

•Pridi k nam tvoje
kraljestvo po Mariji. •

(Konec.)

Glede omenjene pomoči se moremo popolnoma zanesti na Devico in Mater Marijo. Saj mnogi sveti učeniki trdijo, da je Marija zakladnica vseh milosti in vseh zaslug Jezusovih, da moremo vse potrebne milosti dobiti od nje, da Bog milosti redno ne deli, razven po rokah Marijinih. Zato pa tudi trdijo, da se skorej ne more več pogubiti, kdor resnično časti Marijo, ali da se bo komaj izveličal, kdor ne časti Marije. O prevelikih prednostih premile Matere naše Marije! No, pa saj si jih je tako rekoč zaslužila. Ona nam je dala gospoda Jezusa, ona je privolila v njegovo muko in smrt, da, ona je hotela z njim biti na križu, z njim umreti, vse je v srcu trpela, kar je gospod Jezus trpel na telesu, prav iz vse duše je sodelovala z gospodom Jezusom za naše odrešenje. Zato je gospod Bog položil naše odrešenje v njene roke in ji podelil omenjene prednosti. Zaupajmo torej, Mati naša nas ne bo zapustila, Mati naša bo storila vse, samo da nas pripelje k Bogu in gospodu Jezusu.

Ali, mi moramo moliti. Bog je namreč od vekomaj odločil, dati nam vse, česar potrebujemo, ako molimo in z molitvijo priznamo, da popolnoma odvisimo od njega. Zato pravi gospod Jezus: „Prosimo in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo.“ Kdor torej ne prosi, ne bo dobil, kdor ne išče, ne bo na-

šel, kdor ne trka, se mu ne bo odprlo. Na ta red je tudi Marija navezana; zato jo prosimo, in vse nam bo dala.

Če pa gospod Jezus po Mariji vlada v posameznih osebah, vladal bo po Mariji tudi v družinah, v državah, v narodih. Da, po Mariji se bo povsod kraljestvo božje utrdilo, povsod bo napredovalo, povsod bo Marija peklenški kači zatrla oholo in ošabno glavo. Srečen pa narod, srečno ljudstvo, kateremu je Bog gospodar.

Sedaj veste, zakaj sem svojemu geslu: „Pridi k nam tvoje kraljestvo“ dodal besedici: „po Mariji“: sedaj veste, kaj sploh pomeni moje geslo in kaj bom jaz kot vaš škof vedno nameraval.

Da nam pride kraljestvo božje po Mariji in da pri nas ostane, za to bom molil vsaki dan posebno klečeč pred Jezusom v presvetem zakramentu in pri skrivnostni daritvi svete maše, za to bom delal, trpel in, če bi bilo treba, tudi prelil svojo kri.

15.

Že je čas, da sklenem svoj pastirski list. Prosim vas v imenu božjem, rotim vas v imenu križanega Jezusa, uvažujte prve moje pastirske besede, vtisnite si jih globoko v srce, ne pozabite jih! Prosim in rotim vas, naj vas ti nauki vodijo v vašem osebnem življenju, vodijo v družinskem, državnem, narodnem življenju! Prosim in rotim vas, da zaprete pot v svoje srce, pot v hiše in svoje občine vsakemu nauku, vsaki knjigi, vsakemu listu, vsaki osebi, ki bi učila druge nauke in nameravala razdreti kraljestvo božje v vas in med vami. Z Mojzesom vam govorim:

„Predložil sem vam danes blagoslov in prokletstvo: blagoslov, če bote pokorni zapovedim gospoda svojega Boga, prokletstvo pa, če ne bote pokorni in bote krenili s pota, kateri sem vam pokazal in hodili za krivimi bogovi.“

Hi koncu vas prosim, molite za svetega očeta Leona, naj ga Gospod še dolgo ohrani na zemlji in naj ga ne da v roke njegovih sovražnikov: molite za njegovo veličanstvo cesarja Franca Josipa I., ki obhaja petdesetletnico težavnega svojega vladanja, naj mu gospod Bog podeli še dolgo življenje, podeli potrebno modrost in moč, da premaga vse svoje sovražnike in v miru vlada nad srečnimi svojimi narodi; molite pa tudi zame, naj mi prečista Devica Marija, sedež modrosti božje, od presvetega Srca Jezusovega izprosi potrebne milosti, da bom mogel povsod in zmiraj braniti pravice božje, braniti njegovo kraljestvo, posebno pa, da bom mogel pogumno hoditi po križevem potu, katerega sem danes nastopil. Tudi jaz vam obetam, da bom goreče molil za vas, da bi vas ne premagale strasti, marveč da verno služite Bogu stvarniku, odrešeniku in posvečevalcu svojemu. Blagoslov vse-mogočnega Boga očeta in sina in svetega Duha naj pride nad vas in naj ostane nad vami. Amen.

† Anton Bonaventura,
knezoškof.

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

Vera mora biti stanovitna.

Pristnost in nepopačenost vere se vzlasti takrat uvideva in kaže, kadar je nevarno svojo vero jasno pričati in kazati; kadar krščanskemu spoznavalcu z verigami, z ječo in smrtjo žugajo. Tedaj se pokaže, je li vera v resnici v srcu ukoreninjena, ali tiči morda le samo na jeziku, da se zavrže, kakor kaka obnošena obleka, ki ni več običajna. Kadar ni nevarnosti, takrat jih mnogo veruje, ali ob času poskušnje odpadejo, ker vera ni bila dovolj ukoreninjena v njihovih srcih, kakor se zgodi s semenom, ki pade na skalo, če posije solnce. Krščanski mučeniki, ti nas uče, kako trdno moramo verovati. Lovili so jih, zapirali, topli, rezali, pekli, skrunili, morili in do zadnjega izdiha so spoznavali svojega Boga in spričevali trdno vero vanj. Prijatelj se poskusi v nesreči: stanovitnost v veri pa se poskuša v trenutkih skušnjav itd.

Sv. Peter piše v I. l. v I. pogl. v 5—9. vrste: „Vi ste v božji moči ohranjeni po veri za zveličanje, katero ima razodeto biti poslednji čas: v katerem se boste veselili, če morate zdaj malo žalovati v mnogoterih skušnjavah, da se

skušnja vaše vere veliko dražji kot zlato, katero se v ognju skuša, pokaže v hvalo in slavo in čast v razodetji Jezusa Kristusa; ktere ga ljubite, dasi ga niste videli, v ktere ga tudi zrlaj verujete, dasiravno ga ne vidite, verujoči pa se boste veselili z neizrekljivim in častitljivim veseljem, ko boste prejeli konec svoje vere, zveličanja duš.“ —

Čujmo še sv. očete.

Luktancij piše: Ako pride sila, da bi nas morali in silili odpasti od vere, tedaj nas ne sme noben strah, nobena bojazen pripraviti do tega, da bi mi nam izročeno vero zavrgli.“ Sv. Janez Krizostom: „Zvičajnost in preganjanje vere ne razdeva, ampak jo le čisti.“

Sv. Bernard: „Nesreča in poskušnje kažejo, kakošna je vera posameznikov.“

Hugo od sv. Viktorja: „Prava vera se lahko preganja, a zatre ne.“

Le ista ladja je dovolj močna, ktera vzdržuje naval in pritisk valov tudi ob hudih viharjih, ne le ob mirnem vremenu; in le tisti vojak je srčan in pogumen junak, ki se tudi v vojskinem času hrabro vzdržuje. — Kdor ob času nevarnosti svojo vero zataji, on prave vere še nikoli popolnoma v srcu imel ni.

Ob vseh časih so bili služabniki božji otrokom tega sveta v spodtiklej, trn v peti; od nekdaž že svet preganja služabnike božje. Elija, Izaija, Jeremija, Baruh, Ezehiel, Amoz, Mihej in njihovi učenci niso bili le preroki, ampak tudi mučenci in so tudi spoznavali svojo vero do zadnjega izdiha. O njih piše sv. apost. Pavel do Hebrejcev tako-le: „Eni so bili razpeti, ker niso hoteli rešenja, da bi našli boljše vstajenje. Eni so pa zasramovanje in tepenje trpeli, zraven tudi železje in ječe; bili so kamnjani, prežagani, skušani, z mečem umorjeni, hodili so okrog v kožuhih in kozjih kožah, ubožni, stiskani in zatirani, katerih svet ni vreden; in so se potikali po puščavah, po gorah in brlogih in podzemeljskih jamah. (Hebr. 11. 35—39.). Posebno ob času kralja Antijoha je prišla nad izraelsko ljudstvo cela vrsta nadlog in stisk. Antijoh je poslal svojega vojskovodjo Apollonija z 22000 možmi v Jeruzalem in ta je pomoril ogromno množico Judov. Neverniki so se polastili templja in so vsakovrstne hudobije počenjali v njem. Nikomur ni bilo dovoljeno priznavati očitno, da je Jud. Kdor je mogel bežati, je bežal, kot Juda Makabejec, ki je zbežal s svojimi v puščavo in živel mej zverjadjo ter se hranil z rastlinami, da bi ne bil prisiljen skruniti zapovedi Gospodove. Posebno pa so se odlikovali isti čas v sta-

novitnosti Eleazar in makabejska mati s svojimi sinovi.

Eleazarja, že dokaj priletnega moža in odličnega pismouka so hoteli prisiliti, da bi jedel svinjsko meso. Še silo so mu odprli usta; nekteri, ki se jim je smilil, so mu svetovali, naj se vsaj dela, kot bi jedel. Eleazar pa je pomislil na svoje sive lase, visoko starost in na neomadeževano življenje od mladosti svoje in je dejal, da bi ne bilo dostojno od njega, ako bi hotel dati mladini pohujšljiv izgled. Rekel je, da noče v svoji starosti take oskrumbe izvršiti, ker, če ne more človeškim rokam uiti, božjim vsaj lahko uide. Ostal je stanoviten in je izdihnil svojo dušo mej tepenjem neusmiljenih mučilcev in trampilcev.

Neko mater s sedmimi sinovi iz rodu Makabejcev so tudi hoteli prisiliti, da bi jedla svinjsko meso, in ker se je branila, zato so strahovito mučili njene sinove. Že šest sinov je pred maternimi očmi v najgroznejših mukah umrlo. Tedaj pa kralj še enkrat opomni materi, naj pregovori vsaj sedmega sina, da prelomi zapoved svoje vere ter jej vsaj ta ostane. Mati pa pravi poslednjemu svojemu otroku: „Moj sin, usmili se me, ki sem te devet mesecev v telesu nosila, in tri leta dojila in redila ter te k tej starosti pripravila. Prosim te, dete, ozri se v nebo in na zemljo in na vse, kar je ondi; in spoznaj, da je Bog te reči in človeški rod iz nič ustvaril. Zato se nikar ne boj tega rabeljna, temuč bodi vredni tovariš svojih bratov in sprejmi smrt, da te v tistem usmiljenju s tvojimi brati vred spet dobim.“ In mladenič umre zvest očetovskim zapovedim. In otrokom je sledila v veri trdno prepričana mati.

Poglejmo še krščanske mučence. Koj po smrti Izveličarjevi so imeli prvi kristjanje, ki so bili večinoma bivši Judje, še mnogo judovskih navad, in so bili zato od Judov preganjani ne od paganov, češ, da so neka nova sekta (verska ločina). Ko se je pa krščanstvo z grozovito histrostjo razširjalo in je vse odstranjevalo, kar se ni pristno ujemalo s krščansko idejo (mislijo), tedaj je pa mislilo poganstvo, da njemu zadnja ura bije. Templi njihovih bogov so postajali prazni, malikovalski duhovniki so opuščali daritev, in njihova služba božja že itak ni imela nobene veljave več. Norčevali so se iz nje. Paganstvu pa je stopila nasproti mogočna sila, ki mu je dan za dnem jemala privržence in jasno govorila, da je staro postavodajstvo in utrdba le grda mešanica brezboštva, praznoverstva, goljufije in razuzdanosti. Tedaj pa je nastalo grozovito preganjanje kristjanov, in paganstvo se je za-

gnalo z vso silo na krščanstvo, da bi je zadušilo. Že koj v prvih časih so padle posamične žrtve. Tako, postavim, so mučili apostole: Jakoba mlajšega, prvega jeruzalemskega škofa, so Judje pahnili s strehe jeruzalemskega templja, ker je pričal, da je Kristus Sin božji; in ko je padel na tla, mu je neki valjavec s batom vso črepinjo razbil. Andrej je bil v Patrah na Grškem križan. Jakobu starejšemu je dal kralj Herod Agripa, da bi se Judom prikupil, glavo odsekati z mečem. Filipa so v Hierapolu v Frigiji bičali malikovalski duhovniki, pripeli ga na križ in ga lučali s kamenjem, dokler ni izdihnil svoje duše. Jerneja so v Alpanapolu v Armeniji živega drli. Tomaža so v Indiji s sulicami usmrtili. Matevža so umorili pri altarju, ko je opravljal nasvetejšo daritev. Simona in Judo so mučili v Perziji. Za vlade cesarja Nerona pa je nastalo prvo pregrozno preganjanje kristjanov, v katerem so Peter, Pavel in Matija dali življenje za Kristusa. Petra, ker je bil Jud, so križali; izprosil si je pa milost, da bi smel z navzdol obrnjeno glavo križan biti in tako svoje ponižanje pred gospodom Jezusom Kristusom pokazati; Pavlu so z mečem glavo odsekali, Matiji pa s sekiro... Iz Rima se je to preganjanje bliskoma širilo po vseh pokrajinah tedaj znanega sveta. Spoznavalci Kristusovi pa se vojskujejo srčno in častno, ne boje se niti muk niti smrti. Prihodnjič bomo navedli nekatere, kojih stanovitnost zaslučuje največje občudovanje.

(Dalje prihodnjič.)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

O ustni molitvi.

Do sedaj govorili smo o molitvi, koju opravljamo v srcu, ne da bi kaj izrekovali, treba sedaj reči dve tri o ustni molitvi. Ta je skupna ali posebna. Prva je tista molitev, koju opravljajo duhoven kot namestnik božji v imenu vernega ljudstva. Skupna ali javna molitev je n. pr. daritev sv. maše. Te molitve treba, da so glasne, da jih more slišati narod, za koji se darujejo Bogu. Zasebna molitev pa je tista, koju daruje Bogu posamezen človek za-se ali za družega. Ta ni, da bi morala biti glasna, ampak more se darovati le v mislih. Ustna molitev je kaj koristna in sicer: 1.) ker budi notranjo, srčno pobožnost in ker pomaga duhu, da se lože dvigne k Bogu, 2.) zato, ker nismo dolžni le s pametjo in voljo častiti Boga, ampak tudi z zunanjimi občutki, posebno z jezikom, ker vse občutke prejeli smo iz dobrotljive roke božje. Zato nas opominja prorok Ozej, da naj darujemo Bogu ust-

nice svoje. Ustna molitev koristna je 3.) zaradi tega, ker z njo dajemo izraz svetim občutkom, koji so nastali v srcih naših, in na ta način gojimo sveto ljubezen. Okronjeni prorok David pravi, da mu je jezik izrazil veselje, koje je nastalo v srcu njegovem. „Laetatum est cor meum, et exultavit lingua mea.“ ps. 15. 9.

Pač ni potreba obširno dokazovati korist in potrebo ustne molitve, vsaj ga pač ni tako zanikrnega kristjana, koji ne bi vsak dan molil vsaj one prekrasne molitve, koje imenujemo molitev Gospodovo, „oče naš“. Vendar pa moramo omeniti, da bi bila ustna molitev brez vsake cene, ko bi je ne spremljala duh in srce. Takim, ki samo z jezikom izgovarjajo molitve, ne da bi pri tem kaj mislili in občutili v srcu, veljajo besede Gospodove pri Izajiji: „Ta narod časti me z ustnicami: srce njihovo pa je daleč od mene.“ Kadar molimo z jezikom, molimo tudi z duhom in srcem, kakor nas uči apostol narodov sv. Pavel.

Po nauku angeljskega učitelja sv. Tome lahko pri ustni molitvi na tri različne načine opravljamo pobožnost svojo. Lahko paziš na posamezne besede: pri tem moraš skrbeti, da vsako besedo točno, natančno in čisto izgovoriš. Ako hočeš, da bode ta način molitve za-to zaslužen, moraš takoj v začetku molitve živo predstaviti Boga z namenom na ta način opraviti molitev. Drugi zopet molijo tako, da pri molitvi pazijo na pomen besedij, katere izgovarjajo in ob jednem obujajo v sebi svete občutke. Moreš pa tudi moliti na način, da ne samo točno izgovarjaš posameznih besedij, da ne paziš le na pomen, ampak, da ob jednem tudi obračaš pozornost na Boga, koji je cilj našim molitvam. Zadnji način molitve je najpopolnejši in najbolj koristen. Ta način je še posebej potreben takim ljudem, koji bero molitve v latinskem jeziku, a ga ne razumejo.

Kadar molimo, ravnajmo se po navodilu sv. Ciprijana, koji piše: „Pazimo in z vsemi občutki srca spremljajmo molitve svoje. Daleč od nas naj bode vsaka posvetna misel, ampak duša naj ne misli na drugo, nego li na Boga, k kateremu moli in za stvari, za koje ga moli in prosi.“ — Duhoven v predglasju pozivlja vernike k Bogu z besedami: „Kvišku srca“, a strežnik odgovarja v imenu našem: „Imamo jih pri Gospodu.“ —

Se ve da vse to velja le o radovoljni razstresenosti, ker le ta je grešna in vzame molitvi vsako ceno, kakor trdi sv. Tomo. Ne mislimo pa o oni razstresenosti, koja nas časih napada kljub temu, da smo sklenili moliti zbrana duha in ne le z ustnicami, z besedami:

samo treba, da se takoj zopet zberemo, kakor hitro smo opazili, da smo se zamislili v posvetne stvari. V tolažbo dušam, koje imajo jako rahlo, skrupolozno vest, pravi sv. Tomo, da se celo dušam, ki se nahajajo na visoki stopinji popolnosti, mnogokrat primeri, da se v molitvah svojih izgube na druge misli. — Kadar tedaj, bogoljubni bralec, opravljaš ustmeno molitev, pazi na svojega duha in na srce svoje; nikoli prostovoljno ne dopuščaj družih mislij in potem se smeš trlno nadejati, da bodo molitve tvoje Bogu dopadljive. (Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Istre. (Prisiljena prošnja.) „Glas upijočega v puščavi“ je večidel duhovnik, ki se ima boriti s pomanjkanjem najpotrebnejših cerkvenih stvari. Mnogo je hramov božjih, z vsem v preobilnosti preskrbljenih, ki bi mogli ubožnejšim na pomoč priteči. Po vzgledu sv. apostola Pavla, ki je bogate in ubožne cerkvene občine v tako lepem krščanskem razmerju vzdrževal, podajam duhovnim glavarjem te vrstice v dobrohotni premislek. Imam dvoje podružnic, eno sv. Nikolaja v Drenju 1 $\frac{1}{2}$ ure oddaljeno, eno sv. Marina v Portlohu 2 uri daleč, ki imata po milosti škofovej — per binationem — in po dobrovoljnosti ali požrtvovalnosti duhovnega pastirja: po enkrat na mesec — službo božjo.

V obeh sestoji cerkvena oprava v pisanih capah, da mora svečenika sram biti. Ena celo nobene albe nima, druga nobene štole, in svečniki so podobni „pajželnom“, v obeh pa je misale nedopustljiv. V „šmarinskem“ se niti dva lista skupaj ne držita, in ker je kapelica ob morskem obrežju, toraj na vednem popihavanju, ter je vse odprto, je vedna nevarnost, da veter vse liste odpihne; v „šenklavškem“ celo kánona ni celega, in nekaj ga je pisane, pa le — s prvo besedo, torej bistvenih molitev, katerih izpuščenje pada pod veliko krivdo. Zakaj se ne pribavi? Ker se ne more! Ljudstvo je tako siromašno, da po pol leta kruha ne vidi. Svet je ves kamenit; le v rupah in jamah je ostalo nekaj prsti, ki jo s kamenjem visoko ograde, da je veter ne odnese; tu zemlja nekaj rodi, in ta pičli pridelek mora biti za družino in neizprosljive davke. Moški gredo večinoma na morje, da imajo ostali ob čem živeti. Vera je edina, ki jih še drži v krščanstvu. Zaradi velike daljave stari in bolehní in oslabei ne morejo v župno cerkev, in tako bi ostali leta in leta brez službe in besede božje. Slovenski ta živelj je od vseh oblasti vedoma in hotoma zanemarjen, iz namenov razrodovanja. V kom bi ti siromaki ne vzbujali čutov pomilovanja in usmiljenja? Kteri kristjan, ki ima, ter je po svojem poklicu zavezan delati za utrjenje in razširjenje svete vere božje, bi mogel biti tako nesmotren, da ne bi pomolil, če ne cele roke, vsaj enega prsta? Ljubezen do Boga in do samega sebe naj gane, kogar more, da dobe vsaj kapelici po en misal*), sicer bodem tudi jaz primoran

*) V Karlovcu sem videl nekje 16 misalov, starinskih, iz rabe dejanih, pod streho, kot napoto in breme, ki ne bodo nikdar več rabili, katerih vsaki pa bi našim okolišnim popolnoma zadoščeval, in ko sem bil poprosil za jeden izvod — nisem bil uslišan.

v svoji radovoljnosti omagati. Z največjo hvaležnostjo bode vsprejeta vsaka poslana stvar ter stotero nagradjena od Očeta v nebesih, čegar volja je, da si kot njegovi otroci — drug drugemu — pomagamo.

Sv. Lucija na Skitači 24. julija 1898., pošta — Labin (Albona), Istra,

Valentin Majar,

župe upravitelj.

Iz Jugoslavenske Bosne. (Konec.) Mnogo značilno je, ko se pravi: Ta jugoslavenska pokrajina je še le na izhodu, pa še ne povse iz silnega in težkega turškega jarma... Cerkvene in narodne naprave treba je večino vse na novo napraviti in oskrbeti, toda sami iz lastne moči in imetka nismo v stanu tega storiti. Mnogi za vse drugo raje delujejo in darujejo, kakor za cerkveno krščansko-katoliško stvar; toda v tej pokrajini je to najprvo in najpotrebnejši, brez tega bi vse drugo malo veljalo in prav blagoslovno bilo za narod, osobito za narod krščansko-katoliški med drugoverci.

V začetni novi rimo-kat. slavenski občini med razkolniki in mahomedanci in novodobnimi pagani, ako bi ne bilo dobro vravnane cerkve, redne in iskrene službe, krščanskih nauk in podelitev sv. zakramentov, za malo časa bilo bi vse izgubljeno, zmanjšan in izgubljen krščansko-katoliški-slavenski narod. Zato je tukaj in v takovih krajih cerkev najpotrebnejša hiša božja in pravi katoliški narodni dom. In, kateri v teh krajih za to delujejo in darujejo, ti darujejo in delujejo v čast in slavo Božjo in za pravi blagor naroda. In, koji v te kraje in za prej spomenjene stvari milodarno pripomorejo vbožnejšim, zapuščenim bratom svojim, so pravi bogov in rodo-ljubi.

Odkar v tej novi krščansko-katoliški občini lepa in častita nova cerkev stoji in deluje, se je verno, krščansko in narodno življenje mnogo oživelo, zboljšalo in napredovalo; celo drugoverci dobili so o rimo-katoliški cerkvi in veri boljše pojme in večje spoštovanje, kakor so je prej imeli. Zato želimo, lepo in vedno prosimo in celo s silo nadlegujemo za milodarne pomoči, da bi zamogli to prepotrebno cerkev zunaj in znotraj dogotoviti. In, ker ste mnogi verni Slovenci nam milodarno pripomogli, da smo cerkev sv. Jožefa — svete Družine — tako rekoč že tri dele dogotovili, ne zapustite nas sirot začetnikov nove katoliško-slavenske občine med drugoverci, da še četrti del cerkve dovršimo in poplačamo in tako vašim milodarom in dobrim delom in našim trudom postavimo krono, ter da bode popolni dar Jezusu, Mariji in sv. Jožefu.

Tako imenovani pravoslavni, udje vzhodnje razkolne cerkve se po več tednov strogo postijo k prazniku apostola Petra. Pred praznikom prvaka apostolov v večer pa zažigajo ognja, kakor katoličanje o kresu, po gorah in ravninah gorijo gromade, okoli njih se zbira mladina pevajoč narodne pesmi, igrajoč narodni ples kolo in letajoč z gorečimi bakljami. Vnanje z raznimi običaji častijo jako prvaka apostolov sv. Petra, a mnogo je poleg vražarskega; ipak iz sel (vasij) malokedo ide v tem kraju v cerkev k službi božji. Žalostno je, da poznavajo sv. apostola Petra, prvaka apostolov, a njegovega pravega naslednika na zemlji, rimskega škofa — sv. Očeta — ne spoznavajo za glavarja vseobče cerkve; se zna, da priprosti narod ni tega kriv. Zato potreba je mnogo molitve, dobrih del, požrtvovanja, strpljivosti in ljubezni, da bi se spoznali, zblížali in zjedini v jedino

pravi cerkvi, pod jednim vidnim glavarjem, rimskim papežom. V tej jugoslavenski pokrajini je jako potrebno, da so rimo-katoliške cerkve, lepe častite, vernopomenljivo vrejene, da se v njih sv. cerkveni obredi in služba božja častito, versko-vzvišeno opravljaja, da je, kar je največ mogoče, v slavenskem jeziku obrednik in pevanje; tudi mi moramo se njim približevati v vseh nebitvenih rečeh in stvareh; osobito tu, kjer skupaj bivamo in živimo; kjer je rimo-katoliška cerkev — zahodno rimskega obreda in grško vzhodnja, razkolna cerkev — iztočno grškega obreda skupaj v jednom mestu, in so katoličanje s krščani razkolne cerkve vedno v dotiki med seboj.

Zatorej prosimo, spominjajte se še milodarno nove jako potrebne cerkve sv. Jožefa — sv. Družine v Prijedoru!

B. A. M.

Razgled po svetu.

Dunaj. Koncem novembra bodo priredili Nižji Avstriji drugi katoliški shod. Odbor in pododbor že delata priprave zanj.

V **Mehrezen** so obhajali 16. 17. in 18. julija 800 letnico, kar obstoji red cistercijanov,

V **Pragi** bodo obhajali od 22. do 25. avgusta slovanski katoliški shod. Vzrok je obranitev katoliškega življenja po češko-slovanskih deželah. Strogo političkih vprašanj ne bodo reševali. Ta praški katoliški shod je že peti te vrste pri bratih Čehih. Vsaki je dosedaj mnogo pripomogel k povzdigi katoliške zavesti med severnimi Slovani. Isto pričakujemo od tega najnovejšega shoda.

Ogerska. Pomadjarjenje cerkve hočejo pospeševati z vpeljavo ogerske liturgije. Sedaj pobirajo zanjo podpise. Govori se, da jih imajo že do 30.000. Najbrže ne bo take sile, kajti neki dobro podučen ogerski list imenuje liturgijo v ogerskem jeziku le graje vredno slabo razvado.

Drugi način pomadjarjenja cerkve je poddržavljenje duhovskih semenšč na Ogerskem, v katerih se, kakor zatrjujejo, premalo gleda na madjarsko narodnost. Pritožujejo se pri ministru za uk in bogočastje, da podpira država na semenščih nemške in slovaške profesorje, ki v bodočih duhovnikih premalo netijo ljubezen do madjarske domovine. Seveda delajo profesorjem s tem krivico.

Budapešta. Budapeštanski katoliški klub je sklenil povodom 900letnega jubileja katoliške cerkve na Ogrskem napraviti veliko narodno romanje k cerkvi sv. Sigmunda, kjer je shranjena desnica kralja sv. Štefana.

Rim. Preiskava proti razširjalcem papeževih podob se še vedno vleče. Vseh osem zatožencev stane v eni sobi in se prav dobro razumejo. Brati smejo, a ne časopisov, ampak le knjige; pisati smejo vsak teden po jedno pismo svojim sorodnikom. Najbližji sorodniki jih smejo obiskati dvakrat na teden; drugi morajo dobiti za obisk dovoljenje od vojnega ministra. Neki liberalni časnik je poročal, da so duhovniku Albertario dovolili, da sme dvakrat na teden maševati. A to poročilo je zlagano. Albertario je le dobil dovoljenje, da ga sme duhovnik jetnišnice vsak teden tri ali štirikrat obhajati.

Pred „porta pia“ nameravajo sedaj sezidati novo cerkev, posvečeno sv. Jožefu.

Doktor zdravilstva Furié, benediktinec iz Solesma, je izdal ravnokar zanimivo delo. namreč življenjepise 68. svetnikov zdravnikov. Največ izmed njih jih je živel v prvih stoletjih po Kristusovem rojstvu in so bili vsled vere mučeni. Med njimi je evangelist Luka, sv. Cezar, ki je bil mučen za Julijana odpadnika, sv. Pantaleon, sv. škof Alfonz, sv. papež Evzebij, sveta Kozma in Damijan, bl. Juvenal Ancina škof iz Saluzzo, sv. Anton Marija Zaccaria, ustanovitelj barnabitov itd.

Osební zdravnik sv. Očeta Lapponi jim je prepovedal sprejeti v avdijenci belgijsko francoski delavski romarski vlak. Ne radi tega, ker so bolni, ampak zato, ker pri toliko delu potrebujejo počitka, zlasti v dnevih avgustovih, ki so v Rimu silno vroči. Za letos tedaj odpade ta avgustovi romarski vlak.

Monakovo. Nemški cesar bo nastopil 13. oktobra t. l. iz Benetk svoje popotovanje proti vzhodu. Naročena je že za takrat ladija „Hohenzollern“, kateri bodo dodali še drugo spremno ladijo. Potovati misli iz Benetk v Carigrad in odtod v sv. deželo.

Bruselj. Jako sijajno se je obnesel evharistični shod letos v belgijskem glavnem mestu. Prvi dan se ga je vdeležilo nad 8500 oseb. Navzočih je bilo čez 30 škofov. Tudi višji stanovi so bili mnogobrojno zastopani. Pri verskih svečanostih so bile cerkve bruselske veliko premajhne, da bi zamogli dobiti v njih vsi verniki prostora. Najimenoitnejši govorniki iz Belgije in Francoske iz reda jezuitskega, benediktinskega in dominikanskega so nastopali na prižnicah. Vrhunec slavnosti je pa bil slovesen sprevod v čast presv. Rešnjemu Telesu. Ta sprevod je star že nad 400 let in se obhaja v zadostilo za onečastjenje sv. hostije. Neki jud je namreč začetkom 15. stoletja iz maščevanja, ker se je neki drugi jud dal krstiti, vkradel svete hostije. Spreveda se je udeležilo nad 1200 oseb. Tudi ministri, mnogoštevilni senatorji in poslanci, višji uradniki so šli za procesijo, katera se je vršila v najlepšem redu, dasi sta hujskala oba judovska lista v Bruselju zoper njo. Tako sta razširjala časnika „Independance Belge“ in „Petit Bleu“ vest, da je nakupljenih čez 1000 piščalk. S tem so posredno vabili cestne falote, da bi pričeli žvižgati, ko bi se pomikal sprevod po ulicah.

Friedrichsruhe. Bismark je umrl v soboto, 30. julija, zvečer ob 3/4 11. V četrtek je bil še pri mizi, pil šampanjca in kadil. V soboto zjutraj se je še razgovarjal o politiki in nekoliko jedel. Popoldne so mu jele pešati moči; boreč se s smrtjo je glasno kričal, da je navzoče spreletaval strah.

Rojen je bil 1. aprila 1814. v Schönhausenu na Pomerskem kot sin konjeniškega stotnika Ferdinanda Bismarka, potomca stare plemenitaške roduvine. Z 20. letom stopil je v državno službo. L. 1862. se mu je izpolnila vroča želja, da je postal ministerski predsednik in voditelj zunanje politike. Bil je na krmilu države celih 28 let, do 20. marca 1890. Od tega časa do smrti je živel na svojem posestvu v Saksonskem gozdu.

Bismark ni bil nikdar prijatelj niti Avstriji niti Rimu. Njegova politična morala je bila: namen posvečuje sredstva. Vsa njegova politika je imela satanski značaj — brezvestnosti in sebičnosti. Roke njegove niso bile čiste krvi, vest njegova je bila kosmata. Z nečloveško krutostjo je preganjal nemške katolike. S kratka, sovražil je resnico, ljubil je laž

in zvižgačo — s tem je ovekovečil sebe in Nemčijo v drugi polovici 19. stoletja.

Pariz. Benediktinci, ki so imeli do sedaj jako majhen samostanček, preselili so se 14. julija v Otež blizu Pariza v prostornejši samostan.

London. V zadnjih 90 letih so sezidali samo v tem mestu 250 katoliških cerkva, tako da se pride vsake pol ure vsaj do jedne katoliške cerkve. Katoličani se imajo za to največ zahvaliti angleški vladi, ki dovoljuje vsem veroizpovedanjem popolno prostost. Država se prav nič ne meša v cerkvene zadeve. Vera je na Angleškem tako prosta, da sme vsak kadar in kjerkoli govoriti in pridigovati, ako čuti potrebo in ima sposobnost za to. V Hydejevih vrtnih nasadih so ob nedeljah zbrane cele trope ljudij krog kakega govornika. Neki katoliški učitelj, ki je ravno tam govoril, spreobrnil jih je več k katoliški veri. Pred kratkim so ga povabili celo v neko protestantsko cerkev. Tudi tu je dosegel lepe vspehe. Nad tem se nikdo ne spodtika.

V angleški zbornici lordov je 34 članov katolikov, v zbornici poslancev 100. Minister Balfour je pripravljen ustanoviti v Dublinu katoliško univerzo. Protestantom ni to nič všeč in zabavljajo kakor morejo čez „praznoverne“ obrede katoličanov.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki srpan (avgust) 1898.
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost k sv. Duhu.

b) Posebni nameni:

1.) **Verige sv. Petra.** Ta in vsak dan meseca naznanjene pa šc ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Prostost sv. Cerkve. Nerešeno rimsko vprašanje

2.) **Sv. Alfonz Ligverij.** Redemptoristi. Goreče prejemanje sv. zakramentov. Spovedniki in pridigarji.

3.) **Sv. Lidijs.** Obnovitev krščanskega rodbinskega življenja. Nevarno bolni v tem mescu. Izvolitev dobrih predstojnikov.

4.) **Sv. Dominik.** Dominikanski red. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Rešitev iz verske mlačnosti in nevere.

5.) **Marija Snežnica.** Važne dušnopastirske zadeve. Katoliški poslanci. Mladina na počitnicah. Božja pota.

6.) **Spremenjenje Kristusove.** Notranje spoznanje Kristusovega veličastva. Priprave za katoliške shode. Ohranitev dobrega imena.

7.) **Sv. Porotjunkula.** Da bi se verniki goreče posluževali dragocenih zakladov teh odpustkov. Snovanje zveze tirolskih gostilničarjev v duhu vrlih prednikov.

8.) **Sv. Peter Faber.** Apostolska gorečnost mej duhovniki. Voditelji mladine. Svetloba v vprašanih poklica. Na protinu bolni. —

9.) **Sv. Domicijan.** Varstvo v nevarnostih vojaškega življenja. Da bi dobila neka občina vrlega učitelja. Na živcih bolni.

10.) **Sv. Lavrencij.** Kandidati za svečenike in redovnike. Požarne brambe in društva strelcev. Obvarovanje pred kugo in kolero.

11.) **Sv. Suzana.** Odvrnitev slabih knjig in spisov. Povrnitev dolgotrajnega miru v premnogih družinah. Zaželjene premešitve.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka bolna oseba za zdravje.

Zahvale:

Imela sem velike bolečine v glavi; neprestano trganje me je prisililo, da sem se zatekla k najsv. Srcu Jezusovemu in obljubila sem, Jezusa javno zahvaliti, ako mi odvzame bolečine. In res! Vsako zdravilo je bilo brez uspeha, Jezus pa se me je usmilil zato kličem: Kristjani! zatekajte se k najsv. Srcu Jezusovemu, viru dušnega in telesnega zdravlja, in polajšano Vam bo T. P.

Neka mati se zahvaljuje za uslišano prošnjo za svojega sina na priprošnjo prelube Gospe, presv. Srca Jezusovega, sv. Jožefa, sv. Antona in angeljev varhov. Ker sem obljubila, ako bi bila uslišana, to naznaniti v Danici, storim to tem potom.

U. K.

Listek za raznoterosti.

Duhovske spremembe. Kanonično vmeščeni so bili čč. gg.: Frančišek Pešec na župnijo Rob; Mihael Koželj na župnijo Podbrezje; Jožef Lavrič na župnijo Logatec; Frančišek Gornik na župnijo Postojna; Leopold Rihar na župnijo Nevlje; Frančišek Perpar na župnijo sv. Trojica pri Tržišču; Frančišek Česarek na župnijo Zagradec. — Župnija Borovnica je podeljena č. g. Gustavu Schiffrerju župniku v Št. Joštu pri Vrhniki; župnija Preserje č. g. dr. Ferdinandu Čekalu, župniku na Studencu; župnija Goriče č. g. Jerneju Primožiču, kuratu na Vrabčah. — Premeščeni so bili čč. gg.: Frančišek Finžgar, mestni kapelan v Kočevji, kot mestni kaplan v Idrijo; Jožef Gliebe, kapelan v Fari pri Kostelu, kot mestni kapelan v Kočevje; Dominik Janež, kapelan v Loškem Potoku, kot ekspozit na Goro pri Sodražici; dr. Jožef Gruden, ki je bil začasno vpokojen, kot kapelan na Bohinjsko Bistrico; Venceslav Vondrašek, kapelan v Dobrničah, kot župni upravitelj v Ambrus; Jožef Cegnar, kapelan v Moravčah, kot beneficijant na Vrhpolje pri Moravčah; Janez Mihelčič, kapelan v Zatičini, kot župni upravitelj ravno tam. — V začasni pokoj je stopil č. g. Janez Gnjezda, kapelan v Črnem Vrhu nad Idrijo. Na novo je nameščen č. g. Jožef Kržišnik, semeniški duhovnik, kot kapelan v Črnem Vrhu nad Idrijo.

Razpisane župnije. Razpisujejo se sledeče župnije: Vrabče, Podkraj v vipavski dekaniji, Studenec v leskovški, Št. Jošt v vrhniški, Ambrus v žužemberški, Prežganje v litijski in Rovte nad Jesenicami v radoljski dekaniji.

Duhovne vaje za kršč. dekleta in kršč. žene bodo letos od torka 16. do sabote 20. avgusta v cerkvi presv. Srca Jezusovega, Bog daj obilen blagoslov.

Duhovne vaje za gg. učiteljice. Predstojništvo uršulinskega samostana v Ljubljani ustreza tudi letos, kakor navadno, željam gg. učiteljic, katere bi se rade

udeležile duhovnih vaj. Te se bodo vršile letos od 28. avgusta do 1. septembra. Gospodičine, ki se žele udeležiti, naj se oglasio osebno ali pismeno vsaj do 27. avgusta. Drugi ali celo tretji dan pobožnosti ni več dovoljeno vstopiti.

Duhovniške vaje v lavantinski škofiji bodo v cerkvi sv. Alojzija v Mariboru od 22. avgusta zvečer do 26. avgusta zjutraj. Vaje bode vodil dominikan P. Norbert Geggerle. Oglasiti se treba do 14. avgusta.

Slovensko učiteljstvo se je zbralo dne 1. in 2. avgusta v beli Ljubljani na 10. skupščini zaveze slov. učit. društev v proslavo 50letnega vladanja Nj. Veličanstva presvetlega cesarja Franc Jožefa I., da izrazi svojo zvestobo, udanost, ljubezen in hvaležnost ljubljenski vladarju. Zbrali so se učitelji iz Kranjskega, Štajerskega, Koroškega in Primorskega. Pridružilo se jim je tudi nekaj tovarišev Čehov in Hrvatov, tako da je bil ta shod nekak sestanek slovenskega avstrijskega učiteljstva. Na poziv gospoda župana Hribarja je okrasilo ljubljansko meščanstvo hiše z zastavami.

Koncerta in slavnostnega zborovanja so se udeležili tudi presvetli knez in škof. Skupščinarji so jih pozdravili ob prihodu z burnim ploskanjem. Prevzvišeni so se v prisrčnem govoru zahvalili za povabilo k zborovanju. Čestitali so slovenskemu učiteljstvu, da se zaveda dolžnostij svojega velevažnega stanu ter se zbira v posvete o svojih težnjah in sredstvih v povzdigo ljudskega šolstva. Posebno veselje so izražali pravzvišeni, da so se učitelji pred zborovanjem udeležili korporativno svete maše, pri kateri je tudi on prosil božjega blagoslova za uspešno delovanje v prid slovenske mladine. Zlasti so naglašali presvetli knez, naj bi gospodje učitelji in učiteljice nikdar ne pozabili, da je ravno pri vzgoji potreben blagoslov božji, ter odgajali nežno mladino v strahu božjem, v domoljubnem in patrijotiškem duhu. Govoru je sledilo burno odobravanje.

Zborovanje so zaključili z udanostno adresom na presvetlega cesarja, katero so prečitali. Izbrana je bila posebna deputacija, da jo izroči deželnemu predsedniku.

Za cerkvenike je izdal briksenski knez in škof dr. Aichner posebna pravila. Slična ali še strožja pravila bi bila potrebna za naše cerkvenike in cerkvene služabnike. Škof dr. Aichner govori v prvem delu o važnosti in imenitnosti službe cerkvenih strežajev. Služba, koju opravljajo v katoliški cerkvi tako zvani cerkveniki, je prav važna služba; to je častna in sveta služba. Zato treba, da se strežnik, cerkvenik dostojno obnaša v cerkvi; treba da daje ljudstvu dober zgled. Ljudstvo ga opazuje skoraj vsaki dan, kako opravlja dela v cerkvi; ljudstvo pazi na vse, na njegovo kretanje, hojo, na vso vnanjščino, kako se vede pred Najsvetejšim. Z ozirom na vse to zahteva škof: živo vero, pobožno in krščansko mišljenje, skrb za hišo božjo, ljubezen do Boga, vernost, poštenje in spoštovanje vzbujajočo zunanost. Strežnik, cerkvenik mora biti neomadeževanega življenja. Paziti treba, da ne bo cerkvenik pijanec ali celo nenravnega življenja. Kateri bi imeli tudi le od daleč kako izmed onih dveh napak, treba jih takoj odsloviti. Ker je strežba cerkvenikova v cerkvi cerkvena služba, zato ima pravico nastavljanja cerkvenike cerkvena občina, v prvi vrsti dušni pastir. Brez privoljenja župnikovega, oziroma cerkvenega

oskrbnika, ne sme se nikdo nastavljeti za strežnika ali cerkvenika. Predno nastopi zakristan službo, naj pred dušnim pastirjem in dvema cerkvenima ključarjema ali odbornikom stori obljubo in se zaveže, da se bo strogo držal reda. Cerkvenik mora biti svojemu dušnemu pastirju poslušen in v vsem točen. V cerkvi naj bo dostojno oblečen, da ne bo zamazan in raztrgan, naj kaže globoko spoštovanje, kadar gre mimo tabernaklja, naj vedno ponižno in dostojno poklekne. Med sveto mašo naj nima povsod očí, kakor bi koga po cerkvi iskal, zlasti ne pri povzdigovanji. Cerkev treba, da vsak ponedeljek osnaži z mokro krpo ali ščetom, a vsako soboto naj jo pometa. Prah treba vsak dan obrisati z altarjev in kipov, in to ne samo tam, kjer leži prah prst na debelo, ampak povsod, kjer je kaj izrezljanega. Posebno naj pazi, da ne bodo po cerkvi cele mreže pajčevin. Pazi naj, da bo pri altarju vse v redu, predno pristopi mašnik: da bodo sveče prižgane, vino in voda pripravljena. Pazi naj tudi na mašna oblačila, da ne bodo raztrgana, da ne bosta alba in humeral raztrgana, da bodo gumbi in zapone v redu: ako česa manjka, precej prišiti. Bela obleka naj bo vedno čista. Cerkvenih oblačil naj ne daje prat z drugim perilom vred, to se najstrožje zabranjuje. Cerkevne posode treba hraniti čiste, v zakristiji naj bo vse na določenem mestu in ne sem ter tje razmetano. Cerkev in zakristija je treba vsak dan prezračiti. Točno in ob določenem času naj se odpira cerkev in zakristija; dokler ste odprte, morate biti pod nadzorstvom. Ako kak cerkveni služabnik ne odgovarja omenjenim zahtevam, dolžen je dušni pastir v vesti odpustiti ga.

Pasteur in sv. pismo. Slavni francoski učenjak Pasteur je bil veren katoličan. Nekoč ga je nekdo uprašal, kako da se ujemajo njegova znanstvena raziskavanja z nauki in nazeri sv. pisma. Pasteur je odgovoril: „Berite najprej sv. pismo in vse razlage, potem vam odgovorim na vaše vprašanje. Za sedaj vam moram reči le to: Vse moje studije in preiskave so me pripeljale tako daleč, da imam vero bretonskega, ne dvomim pa, da bi bil prišel do vere bretonske kmetice, ako bi bil naprej studiral in preiskoval.“

Spomni se. V Bajrutu v Siriji je katoliško odgojevališče za dečke. Jeden si zlomi roko; kljub zdravniški umetnosti se mu je toliko shujšalo, da sklenejo zdravniki odrezati mu roko. Dečkov oče je klical na pomoč prečisto Devico, toda na videz brezuspešno. Ubogi deček pride v hišo nekega spreobrnjenega ruskega emira in najde na njegovi pisalni mizi molitvico z naslovom „Spomni se“ ter vpraša, kaj to pomeni. „To molitvico,“ pravi emir, „sem prinesel s seboj iz Rima. Za nobeno ceno je ne dam, kajti vedi: po njej je bilo že toliko uslišanih, kolikor imaš ti las na glavi. Tudi tebi more pomagati.“ Deček prosi za prepis, ga nese domov in pove vse to starišem. Z velikim zaupanjem in pobožnostjo molijo vsi: „Spomni se, o preusmiljena Devica“. Drugi dan pridejo zdravniki, da dečku odrežejo roko; kako se začudijo, ko vidijo, da je popolnoma zdrava! Dobri kristjani molijo to molitvico vsak dan. Cerkev jo je že zdavnaj potrdila in obdarila z odpustkom.

Sv. Jožef pomočnik v zadnji uri. Francoski misijonar iz Afrike pripoveduje sledeče: „Jezdil sem

počasi ob peščenih bregovih reke Senegala v zahodni Afriki, po popolnoma neznanih potih. Solnce je vroče pripekalo. Kače so se poskrile v visoki travi, krokodili pa so se zarili v močvirje. Nekaj me je sililo in vzpodbujalo, da sem pospešil pot. Kmalu zagledam kočico in hočem vstopiti. Iz nje zaslišim prestrašen glas: „Kdo je?“ „Misijonar“, odgovorim. „nikar se ne bojte. Mir gospodov tej hiši!“ — „Duhovnik“, pravi tujec v čisti francoščini; „dobro došli. Vstopite, prosim.“ — „Kdo pa ste,“ poizvedujem jaz, „in kako zaidete tu sem?“ — „Nepotrebna vprašanja, častiti oče,“ mi odgovori. „Četrtil me je že mrzlíca napadla in to zadnjič, kakor Vam je znano; pozneje se še kaj pogovoriva, ako ostanem živ.“

V tem trenutku zaslišim zunaj tuljenje šakalov, ktere je priklical mrtvaški duh — gotovo znamenje, da bolnik ne bo več dolgo. — „Pripravljen sem, oče,“ pravi bolnik, „začniva“.

Sedaj sem umel oni notranji glas, ki me je pripeljal le-sem. Da bi še bolje spoznal božja pota, vprašam bolnika: „Gotovo ste pridno molili, naj Vam Bog pošlje duhovnika; saj je očividno, da me je Vaš angelček varuh dovedel k Vam.“ — „Kako je to bilo, Vas zanima, častiti oče? Res je, popolnoma prepričan sem bil, da pride duhovnik.“ — „Kako to v tej divji, pusti Afriki?“ — „Vse jedno. Častil sem sv. Jožefa in sem vpisan v bratovščino za srečno zadnjo uro. Moja vest je bila dobro obtežena, zato sem bil prepričan, da mi bo sv. Jožef poslal duhovnika. Goreče sem se mu priporočil in ne zaman, kakor vidite.“ — „Sedaj mi je jasno“, odgovorim. „Zaupanje v sv. Jožefa Vam je bilo obilno poplačano. Smrt se Vam sicer bliža, toda smrt pri dobrih prijateljih Jezusu, Mariji in Jožefu pelje naravnost k Jezusu, Mariji in Jožefu.“

Mrzlíca je bila neozdravljiva. Po dveh urah je bil mož mrtev: rešen za večno. Časti tudi ti, dobri bralec, sv. Jožefa; spominjaj se ga zlasti vsako sredo. V mnogih družinah je navada, da molijo vsako sredo zvečer skupno molitvico v čast sv. Jožefu in prižgo svetilko pred njegovo podobo.

Porabimo čas. Sv. Alfonz Ligvori je velik svetnik in velik učenjak. Ta svetnik je storil obljubo, da hoče vsak trenotek porabiti. In res so ga dobili vsako uro in vsako minuto pri delu. Morebiti povprašaj, kaj je svetnik s tem dosegel. To le: spisal je okoli 60 zvezkov polnih naizvrstnejših spisov. Vidiš, kaj se doseže, ako se vsaka minuta vestno porabi.

Bog ne pusti iz sebe norčevati se. Neki mladenci, ki je imel sicer veliko denarja, a malo ali nič vere, obesil je pred kakim mesecem svojemu lovskemu psu rožni venec okrog vratu. Ta stvarica, rekel je norčevaje se, se živali za čudo dobro poda mesto ovratnika, in odkar jo pes nosi, še nikdar nisem ustrelil toliko in tako lepih zajcev. Kmalu zboli bogokletnež za vratno boleznijo. Vrat je bil kakor zadrgrnjen. Bolnik ni mogel ni jesti ni piti ni dihati. Čez tri dni je umrl v strašnih bolečinah, zadavljen.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Aleš Šoklič 50 kr.

Za najpotrebnejši misijon na Jutrovem: Čast. g. Franc Pojnik, Gorenjsko 15 gld.